

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/488/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111224843
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2111224843.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyni: K. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, zastúpený advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, advokát so sídlom Stropkov, Nám. SNP 7, o zaplatenie 233,51 Eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 6. septembra 2012, č.k. 16C/52/2012-62 v jeho zamietajúcej časti a v časti o trovách konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie vedľajšieho účastníka **o d m i e t a** .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporkyni zaplatiť navrhovateľovi 120,10 Eur so 14,25%-ným úrokom z omeškania ročne od 10.11.2007 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Druhým odsekom výroku vo zvyšku súd návrh zamietol. V treťom odseku výroku predmetného rozsudku určil prvostupňový súd, že zmluvné podmienky dohodnuté v článku 3, ods. 2 a 3 Všeobecných obchodných podmienok navrhovateľa sú ako neprijateľné neplatné. Vo štvrtom odseku rozhodol, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania a v piatom odseku výroku zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Trnava zo dňa 23.11.2011, č.k. 18Ro/170/2011-22. Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 52 a nasl., § 657, § 53 ods. 1 a 2, § 53 ods. 4, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v časti o trovách konania s použitím § 150 O.s.p. Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou došlo dňa 09.06.2004 k uzavretiu zmluvy o poskytnutí flexipôžičky. Dňa 09.11.2007 veriteľ pre neplnenie povinností odporkyňou od zmluvy odstúpil a došlo k zosplateniu úveru. V konaní potom bolo nesporným, že do výšky 120,10 Eur odporkyňa dlh nesplácala. V tejto výške potom súd návrhu považujúc ho za dôvodný, nakoľko zo strany odporkyne nebola splnená povinnosť plynúca zo zmluvy a poskytnutý úver v uvedenej výške nezaplatila. Predmetom konania bolo zaplatenie úrokov dohodnutých účastníkmi pre prípad omeškania, úrokov z omeškania, poplatkov, všetko v zmysle ustanovení Obchodných podmienok k zmluve, ktoré považoval za neprijateľné a teda neplatné. Navrhovateľ odvodzuje svoje právo od spotrebiteľských zmlúv, ktoré ako typové zmluvy sú uzatvárané vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy a teda jej dojednanie o zmluvnej pokute podstatným spôsobom neovplyvňuje. Nešlo teda o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Navrhovateľ ako dodávateľ zmluvnú pokutu s odporcom ako spotrebiteľom osobitne nevyjednal, keďže zmluvná pokuta a ostatné neprijateľné podmienky sú dojednané za rovnakých podmienok vo všetkých zmluvách. Vzťahy medzi účastníkmi na základe zmlúv vznikli v dobe, kedy Slovenská republika už transformovala do právneho poriadku Smernice EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou

absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Súd potom konštatoval, že práve zmluvné dojednania obsiahnuté v zmluve účastníkov, resp. v obchodných podmienkach, ktoré sa týkali zmluvnej pokuty, úrokov a poplatkov, považoval súd za neprijateľné zmluvné dojednanie, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Preto ak navrhovateľ odvodzuje svoj nárok na zmluvnú pokutu, resp. inak pomenované sankcie obdobné inštitútu zmluvnej pokuty a ďalšie ním udávané nároky z neprijateľnej zmluvnej podmienky akými sú neprimerané vysoké náklady na vypracovanie štandardnej pripravenej zmluvy, zasielanie upomienok a neprimerané vysoké úroky, súd z tohto dôvodu toto právo navrhovateľovi nepriznal, naopak v súlade s § 153 ods. 4 O.s.p. určil takúto zmluvnú podmienku za neprijateľnú priamo vo výroku rozhodnutia. Pokiaľ vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania súd sa s ňou nestotožnil, nakoľko odporkyňa dňa 22.07.2009 uznala pohľadávku čo do dôvodu aj výšky vedomá si premlčania nároku, teda v zmysle § 110 ods. 1 veta druhá začala plynúť týmto dňom 10-ročná premlčacia lehota, a teda návrh bol podaný dôvodne. Poukázal na to, že uznanie pohľadávky čo do dôvodu aj výšky nezbavuje súd povinnosti skúmať platnosť a existenciu tohto záväzku, keď v zamietajúcej časti súd vyhlásil zmluvné podmienky za neplatné, preto rozhodol tak, že návrhu vyhovel len v časti nevrátenej pôžičky a teda uznávací prejav odporkyne má vplyv len na plynutie premlčacej lehoty. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o absolútnu neplatnosť, nemožno v tejto časti ani uznávací prejav považovať za platný. Z týchto dôvodov potom návrhu vyhovel len v časti istiny. V súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal navrhovateľovi vo vyhovujúcej časti aj úroky z omeškania odo dňa, kedy sa odporkyňa dostala do omeškania do jej zaplatenia. O trovách konania potom rozhodol podľa § 150 O.s.p., keď ani u jedného z účastníkov nemožno konštatovať úplný úspech vo veci. Vedľajší účastník vystupoval na strane odporkyne a preto nebolo možné priznať náhradu trov konania ani vedľajšiemu účastníkovi.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie vedľajší účastník s tým, že trvá na vznesenej námietke premlčania a dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 22.07.2009 považuje za neplatnú. Neplatnosť dohôd, ktoré žalobca uzatvára so spotrebiteľmi už judikoval Krajský súd v Prešove aj rozsudkom zo dňa 14.06.2012, č.k. 12Co/47/2012-97. K skutočnosti, že pri uzatvorení dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a snahou navrhovateľa bolo dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku, poukázal na rozsudok Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 31.05.2012, č.k. 10C/56/2012-71. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietne a uloží navrhovateľovi zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania v sume 105,16 Eur na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uplatnil si zároveň aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 16,60 Eur (§ 14 ods. 1 písm. e) Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov), režijný paušál vo výške 7,63 Eur (§ 16 ods. 3 advokátskej tarify) + 20% DPH vo výške 4,85 Eur, teda celkove trovy odvolacieho konania si uplatnil vo výške 29,08 Eur s tým, že predložil osvedčenie o registrácii pre DPH. Alternatívne, ak by odvolací súd nevidel dôvody pre rozhodnutie vo veci samej navrhol, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie vedľajšieho účastníka obsahuje aj návrh na prejudiciálne konanie pre prípad, že by súd neakceptoval jeho právnu argumentáciu ohľadom posudzovania tejto dohody a jej právnych účinkov a navrhol, aby súd postupoval podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. konanie prerušil a požiadal Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie vo vymedzenej prejudiciálnej otázke.

Navrhovateľ a odporkyňa odvolanie nepodali.

K doručenému odvolaniu podal písomné vyjadrenie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu a navrhol, aby odvolací súd odvolanie vedľajšieho účastníka postupom podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. odmietol a zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 22,10 Eur s DPH (trovy pozostávajú z jedného úkonu právnej služby vo výške 12,95 Eur s DPH a režijného paušálu k právnomu úkonu vo výške 9,16 Eur s DPH). Poukázal predovšetkým na to, že vedľajší účastník nie je oprávnený na podanie odvolania. V predmetnej veci súd vydal dňa 06.09.2012 rozsudok, voči ktorému odporca nepodal odvolanie. V prípade, ak má združenie skutočný záujem na ochrane spotrebiteľov mal by pomoc poskytovať tým, ktorí o ňu prejavia záujem a nie takýmto spôsobom umelo predlžovať konanie, čo je v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania. Zdôraznil, že vedľajší účastník môže podať odvolanie iba ak takéto právo má účastník. Jeho lehota na odvolanie limitovaná lehotou na odvolanie účastníka a nemôže podať odvolanie proti vôli účastníka. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajskému súdu v Nitre 9Co/170/2012,

9Co/177/2012 ako aj Krajského súdu v Bratislave rozhodnutie sp. zn. 5Co/288/2012. V dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uviedol, že predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti. Dohoda nepredstavuje dodatok k pôvodnej zmluve, ktorým by sa zmluva dopĺňala alebo zmenila, ale ide len o zmenu v obsahu záväzku dohodou zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že odporcovi je umožnené splácať záväzok v splátkach, dochádza teda k zmene, spôsobe plnenia záväzku. Zdôraznil, že dohoda o zmene v obsahu záväzku je zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom, pričom navrhovateľ ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy. Z uvedeného potom vyplýva, že ustanovenie dohody o tom, že odporca uznáva svoj záväzok nemohlo byť odporcovi vnútené ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a na dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Odporca podpísal dohodu, čím prejavil vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jeho záujme, pretože po jeho splatení nebude figurovať v databázach neplatičov, čím sa môže v budúcnosti zlepšiť jeho postavenie pri žiadosti o úver. Nemožno teda mať pochybnosti o platnosti uznania predmetného záväzku odporcom alebo o jeho súlade s dobrými mravmi. Záverom uviedol, že dohodu nemožno považovať za dodatok k predbežne formulovanej štandardnej zmluve, teda spotrebiteľskej zmluve, o ktorej navrhovateľ odvodzuje svoj nárok, ale ide len o zmenu v obsahu záväzku dohodou zmluvných strán. V danom vzťahu navrhovateľ nevystupuje ako dodávateľ a preto na predmetnú dohodu nemožno aplikovať ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľa, ktoré uvádza vo svojom stanovisku vedľajší účastník. K otázke priznania náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka poukázal na to, že nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, k zneužitiu zákonnej ochrany spotrebiteľa, účelu a zmyslu inštitútu náhrady trov právneho zastúpenia. Poukázal na právny názor vyjadrení Krajským súdom v Košiciach rozhodnutím sp. zn. 9Co/70/2012, v zmysle ktorého ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní aj v rozkazných sporoch je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov pod podmienkou, že takéto pravidlá nie menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobne situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom únie (zásada efektivity). Navrhovateľ má potom za to, že návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky na SD EÚ je nedôvodný a účelový.

Odporkyňa odvolací návrh nepodala, k doručenému odvolaniu vedľajšieho účastníka sa písomne nevyjadrila. Odporkyňa opakovane nezareagovala ani na výzvu odvolacieho súdu, aby oznámila, či súhlasí s odvolaním, ktoré podal vedľajší účastník v jej prospech a zároveň, či súhlasí s námietkou premlčania vznesenou v jej prospech vedľajším účastníkom. Túto výzvu navrhovateľka prevzala podľa pripojených doručení riadne poštou dňa 09.12.2013, na výzvu nezareagovala. Urgenciu zo dňa 09.01.2014 už pri doručovaní poštou neprevzala a vrátila sa s poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Následne jej bola výzva opätovne doručovaná prostredníctvom OO PZ Trstín, ktorú urgenciu riadne prevzala do vlastných rúk dňa 17.02.2014, ani na túto výzvu žiadnym spôsobom na adresu Krajského súdu v Trnave nezareagovala.

Nielen z obsahu preskúmaného rozhodnutia prvostupňového súdu, ale i z ďalšieho obsahu spisu vyplýva, že v priebehu konania podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 10.02.2012 riadne a účinne vstúpil do konania vedľajší účastník na strane odporkyne, pričom jeho vstup do konania žiaden z účastníkov nenamietal. Vedľajší účastník sa tak stal účinne vedľajším účastníkom v konaní v súlade s ust. § 93 ods. 2 a 3 O.s.p..

V zmysle § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po zvážení všetkých okolností.

V zmysle § 201 O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevylučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

S účinnosťou od 1. septembra 2003 ustanovenie § 201 O.s.p. „posilnilo“ postavenie vedľajšieho účastníka v tých prípadoch, v ktorých z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a (ním podporovaným) vedľajším účastníkom. V týchto prípadoch je právo podať odvolanie vedľajším účastníkom jeho samostatným procesným právom nezávislým od postoja, vôle a úkonov (hlavného) účastníka konania. Zmyslom takej procesnej úpravy je zabrániť tomu, aby vedľajší účastník čelil dôsledkom vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkom konania bez možnosti ovplyvniť výsledok konania aj podaním odvolania proti vôli účastníka konania, ktorého v konaní taký vedľajší účastník podporuje.

Ustanovenie § 201 veta druhá O.s.p. zdôrazňuje samostatnosť (nezávislosť na vôli a úkonoch niekoho iného) procesného oprávnenia vedľajšieho účastníka podať odvolanie v tých veciach, v ktorých z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. Uvedené ustanovenie v spojení s § 93 O.s.p. nemožno však v žiadnom prípade vykladať tak, že vedľajší účastník má právo podať odvolanie iba vtedy, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania jeho vzťahu s účastníkom konania.

Rozhodovacia prax súdov zastáva názor, že legitimácia vedľajšieho účastníka na odvolanie je vo všeobecnosti daná, ak sa ním podporovaný účastník nevzdal práva podať tento opravný prostriedok alebo ak s odvolaním vedľajšieho účastníka nevyjadril nesúhlas.

Ak podá odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa len vedľajší účastník, musí sa súd vždy zaoberať tým, či a aké stanovisko zaujal k tomuto odvolaniu účastník podporovaný vedľajším účastníkom. Pokiaľ tento účastník vyjadril v konaní svoju vôľu tým, že sa vzdal odvolania, nemôže ho podať ani vedľajší účastník. Ak sa účastník odvolania nevzdal, je súd v prípade, že odvolanie podal len vedľajší účastník, povinný vyzvať ním podporovaného účastníka na vyjadrenie, či dáva k tomuto odvolaniu súhlas. Ak účastník odmietne takýto súhlas vedľajšiemu účastníkovi udeliť, je odvolanie vedľajšieho účastníka neúčinné, čo má za následok, že odvolací súd odmietne jeho odvolanie ako podané osobou, ktorá na odvolanie nie je oprávnená (porovnaj tiež uznesenia Najvyššieho súdu SR z 30. apríla 2009, sp. zn. 1Cdo 59/2009 i sp. zn. 3Cdo 188/2012).

V danej veci odvolací súd postupoval v intenciách citovaných rozhodnutí NS SR a po zistení, že odvolanie bolo podané výlučne vedľajším účastníkom, odporkyňu podporovanú vedľajším účastníkom opakovane vyzval k vyjadreniu, či s podaným odvolaním súhlasí. Napriek tomu, že táto výzva bola odporkyni dvakrát doručená, aj napriek hrozbe uloženou pokutou, odporkyňa nereagovala a súhlas vedľajšiemu účastníkovi k podanému odvolaniu neudelila. Za popísanej situácie, s poukazom na vyššie uvedenú už ustálenú súdnu judikatúru, odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, iba odvolanie vedľajšieho účastníka s použitím ust. § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. ako podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený, odmietnuť bez toho, že by sa mohol odvolaním zaoberať meritórne.

Keďže odmietnutie odvolania má obdobné následky ako zastavenie konania, s analogickým použitím § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo zásadne právo na náhradu trov konania navrhovateľovi. Odvolací súd bol ale toho názoru, že v danom prípade boli splnené podmienky pre výnimočnú aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. pre nepriznanie náhrady trov konania inak fakticky úspešnému navrhovateľovi voči vedľajšiemu účastníkovi, ktorého odvolanie muselo byť odmietnuté. Za takéto dôvody odvolací súd považoval okolnosti daného prípadu, keď k odmietnutiu odvolania podaného vedľajším účastníkom muselo dôjsť iba z toho dôvodu, že pasívna odporkyňa nevyslovila s odvolaním súhlas. Za týchto okolností odvolací súd nepovažoval za spravodlivé, aby k náhrade trov konania bol zaviazaný vedľajší účastník, ktorý odvolanie podával v prospech odporkyne za účelom ochrany jej záujmov. Odvolací súd preto navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.